

Etate inciperent, sic respondi: *Quaquam hac utilia sunt, nec taderet sapius ipsa fari; tamen iis, quae jam audisti, omissis, quaeso, ut quid vobis post dissolutionem corporis evenerit, meo hians detegatis animo.* Ad hoc ille, qui mihi, quae audisti, transacto narraverat die: *Quod, Cyrille, inquit, interrogas, non est possibile plenè fari: quoniam spiritalia nostris minimè sensibus comprehenduntur. Scis namque, non te exanimem fore; tamen quid aut qualis sit anima, non cognoscis. DEUM certè scis omnium esse principium & finem, à quo incipiunt omnia, atque ad quem tendunt: & tamen quid sit DEUS, aut qualis, dum carnis istius gravissimè corruptibile portas onus, non intelligis; nisi per speculum scilicet. & in anigmate: sic etiam de Angelis, & ceteris incorporeis idem liquet. Cum enim multa, quae sunt notissima in natura, nostra parva intelligentia defectu intelligere non possimus; supercaelestia & spiritalia omnino aliena à natura cognitione quomodo intelligemus? Ut dicis, inquam, est: sed, ut potes, quaeso, dicas.* At ille: *Circumloquar, inquit, id, quod optas; & dicam paulo minus, quod possum: At hi, qui mecum ea, quae pridie dixi, sunt experti, si ita est, testificabuntur. Mea pridie anima, à corpore tot, ut supra fatuus sum, peccatis & doloribus dissoluta, subito in ictu oculi ineffabiliter fuit ante DEI judicantis praesentiam deportata. Sed à quibus, & quomodo, non cognosco. Nec certè mirum. Nam nunc carnis mole aggravor: tunc autem erat anima sine carne. Fuerunt etiam ibidem istorum anima, terroribus inexcogitabilibus, quid Judex ageret, formidantes. Heu! Cur mortales nesciunt, quibus hoc eveniet, quod tunc nobis? Certè si illorum non foret ignorantia, totiens non peccarent. Nullum, quae toto tempore gessimus, peccatorum Judicem latere potuit: imò cuncta, quae fecimus, tanquam si forent praesentia, cunctis astantibus clara erant, ita, ut minimum nostrarum cogitamentum, sicut fuerat, apparebat. Considera, quibus & quot agitabamur terroribus! Hinc demonum multitudo stabat, mala testificantes, quae fecimus, locum, modum, & tempora declarantes. Hinc nos ipsi ad ea, quae obijciebantur, nullatenus contradicere poteramus: tum quia Judicem cuncta scientem, tum quia ipsum quilibet nostrum justissimum cognoscebat. Heu! quid dicam? Quam sententiam praestelabamur, ob ejus memoriam nunc formido. Hinc inde mala undique vindictam Judici acclamabant, nec ullum penè apparebat bonum, quo misericordiam speraremus. Hinc nos dignos supplicio omnes, qui aderant, exclamabant. Cumque jam nihil deesset; nisi sententiam publicari, quae peccatoribus dignè datur; ecce gloriosus Hieron. cunctis splendidior astris, B. Joanne Baptistà, summoque Apostolorum principe Petro, nec non Angelorum ingenti multitudine comitatus, ad praesidentis Judicis thronum veniens, nostram sententiam suspendi modico temporis, nosque sibi dari ob reverentiam & devotionem, quam sibi contuleramus, & propter erroris destruendi necessitatem, ut voluit, impetravit. Deinde nos secum ducens, omni illà beatà & allatus societate, ubi fidelium anima inestimabili gloria perpetuo perfruuntur, quae ibi gerebantur, ut redderemus testimonium, declaravit. Post hac ad purgatorium & infernum nos deducens, non solum quae ibi erant, indicavit; sed voluit, ut penarum experientiam probaremus. His igitur omnibus sic peractis, horà, quae nostra cadavera sacco, quo B. usus fuit Hieronymus, tetigit Generabilis Eusebius, idem gloriosus Hieronymus nobis imperavit, ut ad corpora rediremus, mandans, ut de iis, quae vidimus,*